

СОДРЖИНА

1. БЕЗ ПОРАКА
2. ДАЛИ ЗНАЕШ
3. ЕДЕН ДРУГ СВЕТ
4. ЖЕЛБА
5. ЗВЕЗДИ
6. И НЕ ПРЕТПОСТАВУВАШ
7. ИКОНА
8. КАКО ВО СОН
9. КОГА ПОСАКУВАВ
10. МИСЛЕЌИ НА ТЕБЕ
11. МУЗА
12. ПЕСНА ЗА ТВОИТЕ ОЧИ
13. ПОМЕЃУ
14. ПТИЧЈИ ТОНАЛИТЕТ
15. КОГА
16. ПУСТ ОСТРОВ
17. ПУСТИНА НЕПРЕГЛЕДНА
18. РИТАМ
19. САМОТИЈА
20. СВИЛЕНА НАДЕЖ
21. СЕПТЕМВРИ
22. СОН НЕДОСОНУВАН
23. СРЦЕВА ГАЛЕРИЈА
24. ТАЈНА НА ДНЕВНИКОТ
25. ТАНЦ НА НАДЕШТА
26. ТРАГА
27. ФАКЕЛ И ШТИТ
28. ФАНФАРИ
29. ЧЕКОР ДО ВЕЧНОСТА
30. ЧУДАК
31. ПЕПЕРУТКИ
32. СУЗУ СИ МИ ПРОКЛЕЛА
33. СОЛЗО МОЈА
34. САМБА
35. ОТИШАО САМ ДАНАС
36. ЕДЕЛВАЈС
37. КЛУПАТА НА КУПИДОН
38. УТРИНСКА РАДОСТ
39. ТРАГАЧ ПО ИЛУЗИИ
40. БЕЗБРОЈ ПЕСНИ.

СКОПЈЕ 2009 ГОДИНА

Без порака

Песниве

Што можеби попусто ги пишувам

Ги оставам

На твоето срце да ги зачува

Нема кодови во стиховите

Нема тајни големи запишани

Нема скриени зборови

Само ја има празнинава

Што евеја сјаје и блеска

Знаеш

Истрошив премногу хартија

Истурих премногу мастило

Потрошив многу време

И така ја створив празнината

Сега

Кога во ветерот што дува

Крши гранки од дрвјата

Ги барам зелените лисја

Каде само еден збор да ставам

И ти испратам

Во ночите црни кога ќе читаш

Фенер нека ти бидат

За солзите кога ќе ти капат

Марама мека нека створат

На подот да не паѓаат

Бука преголема ќе створат

Зли души премногу има околу

Голема радост тоа ќе им биди

Ракава немоќна е

Лисјава да ги допре

Мисла барем ќе ти пратам

Утеха нека ти биде

Водилка сјајна нека се стори

По ридиштата стрмни

Каде спилите оштри тврди

Ги параат нозете меки

Рани прават

Патека нека ти покажи

Кон звездата поглед ти впери

Нова патека ќе ти покажат

Нова надеж ќе ти дадат

За нова песна да читаш

Дали знаеш

Дали знаш дека само
За тебе имам храброст да седам
После полноќ и да ја слушам
Здивот на тишината
Иако со рацете невидливи ме загушува
Дали знаеш дека само
За тебе имам храброст да чекорам
По пустината
Како чекор по чекор пропаѓам
Како дел по дел исчезнувам
Ако постои некоја надеж
Па макар била и лажна
Да се надевам
Дека ветерот ќе дувне
И песокот го растера

Еден друг свет

Често и кога патиш
Патиш со насмевка
Често и кога си тажна
Тагата
Ја покажуваш преку насмевка
Миговите на осаменост
Ги делиш со солзите
Кое навираат во твоите очи
Црното за другите го боиш
Во црвено зелено плаво
Но затебе секогаш останува црно
Некогаш и ночите беа црни за мене
Но отјајот на твојата душа ги осветли
Вжарениот поглед ете гледам
Секогаш напред е вперен
Во еден друг свет
Свет создаден само за тебе и мене
Знам сега неможам да разберам
Знам сега е овде реалноста
Таму
Каде што ќе заминам
Во рацете нема ништо да понесам
Само срцето мое
Ќе ги понесе сите спомени
Да не те болат во твојата осаменост
За тебе и нашите два ангели
Ќе ја оставам сета моја моја љубов
Како амајлија моќна
Осаменоста и сега не дозволувам
Да стане наш сопатник
И да го заземе твоето место
Знаеш добро
Дека болката не ја признавам
Честопати и така дрско и се потсмевам
Звукот на тишината
Напати очите ми ги пие
Буди моја лулка на страсти вечни
Биди моја вечност

Желба

Мракот полека се претвора.....во темнина
Седам на брегот од морето...сам
Капките од брановите тивко ме милуваат
Ветерот ги носи моите мисли насекаде со галебите
И желбата да макар еден мисла стигне
Но којзнае каде си сега
Но којзнае каде си сега навистина
Можеби знаеш
Но можеби и не знаеш
Моите мисли се сега повторно со тебе
Мисли кој се дна само желба
Да ја почувствувам твојата рака со ој допир нежен
Нежен и див како брановиве немирни
Од стената звуците зборуваат
Дека некаде и тебе ветерот ти ја мрси косата
Посакувам сега да си тука
На овој брег каде брановите игра чудесна играат

Звезди

Сонцето и денес зајде позади зеленото брдо
На небото се појави звезденото крдо
Прво се палеа една по друга
Како свеќи
А потоа на небото гледаш една цела галаксија од свеќи
Црната ноќ беше време за месечината
И овенот предводник на стадото
Кој на небото така добро владее
Седам на карпава
Која се испречила како светилник еден
Пробувам да ги избројам свеќите околу
Но знам дека неможам
Подобро е можеби да гледам една
Најсјајна, најубава, најголема
Звезда на звезденото небо
Ги гледам звездите и со небото разговор правам
Мислите мои да ги пресади во срцето твое
Ја повторувам оваа реченица многупати
Се додека звездата не затрепери
Така знам дека небото ме слушало

И не претпоставуваш

Ветерот злокобно свири
Наоколу
Носеќи ги снегулките лесни
Кои спасоносно се запираат
На мојата коса
Студенилото полека
Минува низ целото тело
Додека јас шетам сам во паркот
И повторно седнувам на сега
Смрзната клупа
Гледам низ прозорот на времето
Како ти седиш крај топлата печка
И постојано гледаш изгубено
Во некоја твоја празна точка
Гледаш и не претпоставуваш
Дека и сега во ова студенило
Некој повторно и повторно
Мисли на тебе
Додека ти седиш и гледаш
Во некоја твоја точка.

Икона

Сликата твоја
Како икона на сидот ја ставив
Кога сум осамен
Со очите те милувам
Вљубени
А солзите кој ли може да ги брои
Да знаеш
Знам би долетала
На криљата од ветерот да ме видиш
На карпата каде стоевме бевме
Блиску
Но вечерва сме така далеку
Те гледам и мислата ме теши
Ќе мине се како спомен еден
Ќе отиде во споменарот
Кој ли се крие сега
Некаде во ноќта

Како во сон

Како во сон
Со птицава осамена како мене
Мечтааам
За твојата присутност
Шепоти со криљата
За јавето околу
Зборува дека си далеку
Ете сега од овој час
Немирот ме буди
И догото чекање
Дали повторно во
Утрешниот ден повторно
И повторно ќе влезеш во мојот свет
Свет во кој нема болка
Тага и солзи

Кога посакував

Посакав

Да сум една капка

Во дождот што паѓаше тоа утро

Кога те видов

Посакав

Но тогаш не ми дозволи

Ме препушти на првите

Сончеви зраци да прегорам

Посакав

На ветерот тивок

Да му ја дадам мојата нежност

Заедно да те милуваме

По бујната коса

Посакав

Но тогаш не ми дозволи

Ме препушти на виорот

Да ме носи во бурите немирни

Посакав

Со ноќта црна

Другар да бидам неразделен

И заедно сонот да ти го подариме

Во топлата постела

Посакав

Но тогаш не ми дозволи

Ја повика лажната светлина

Неспокојот да го створи

Посакав

Како мало дет што мечти снива

Во својот свет

Посакав

И повторно да посакувам

Кога

Кога моите секавања
Ќе се заплеткаат
Во твоите црни густы плетенки
И брзо го променат правецот
На своето движење
Претвораќи се во една слатка иднина
Дали и тогаш
Ќе бидеш мојата полноќна срна
Или можеби
Ќе ги расплетеш плетенките
Пуштаќи ги
Да се распрснат во времето
Замисли
Сите мои чекори
Собрани во твоите очи небесни
Брзо
Го променат движењето
И се претворат во солзи
Дали би ги примила на усните
Или
Ќе ги пуштиш да продолжат
Да паѓаат во калта

Мислеќи на тебе

Никогаш со заоѓањето
На сонцето и будењето
На утрото вистината
Нема да изгори
Немиро во срцето ќе ги
Однесе сонот и болката,а
Потонати мисли ќе растат
Среќни во мојот живот.
Со будењето на деновите
Кога ќе поминат годините
И на хоризонтот ќе исчезнат
Последните огнови,ќе ти ја
Продолжам младоста низ
Снопови од зборови и крик
Од полноќен ветер
Мислеќи на тебе и твојата
Прегратка,ќе јанајдам и
Мојата насмевка,твоите зборови
Ќе ми ја допираат душата,немо
Сите мисли ќе ми бидат однесени
Но сепак нема да можам да ти
Ја подарам мојата младост
Затоа што ја однесе
Бакнежот симнат од твоите усни.

Муза

Те побарав моја музо во соништата
Во одаите боженствени
Те побарав
Но ангел не беше
Те побарав моја музо со погледи
Те побарав
Во некој скриен поглед те видов
Во некој поглед
Каде како искра блескаш
Каде како фенер блескаш
Смртник си
Како божица стоиш
Смртник сум
Но те барам моја музо
Ангелите евеги зборуваат
Не не зборуваат пеат
Смртник сум слепец сум
Грешник сум паталник и страдалник
Да не те барам
Те имам моја музо
Во еден дамар.

Пеперутка

Вечерва месечината улиците ги осветли
Со мирисот на јоргован
А ти моја пеперутко
Повторно те гледам како леташ
Околу мене небаре сум фенер жолт

Летај и не плашисе
Небото е и ноќва чисто
Моја пеперутко
Го исчистив и избистрив само за тебе

Пуштија твојта весела насмевка
Нека ги растера овие досадни бубачки
Премногу се досадни
Со нивниот лет во место

Летај
Моја пеперутко
Шепотот мој те носи
Играј
Моја пеперутко
Ќе свирам на снопов светлосен

Моја пеперутко
Што ме зароби
Што месечината ја заслепи.

Песна за твоите очи

Лудиот ветар ги разнесе жолтите лисја
На сите четири страни
Го барам во тревата жолтиот лист
Песната за твоите очи
Таму јас ја напишав
Додека стоеше на стариот даб
Лудиов ветар
Гледам така безобразно ги разнесе
Жолтите лисја на сите страни
Барам неуморно
Мракот ми вели залудно бараш
Оставија таа песна
Беше премногу тажна
За солзите пееше
Евети
Еден блесок од месечината
Нека зборови нови ти донесе
Така нова песна ти напиши
Пуштиго лудиот ветар
Нека оди по својот пат
Пишувај понекогаш и за свездите
Пишувај и за убавината на бескрајот
Така твоите зборови ќе бидат вечни.

Помеѓу

Надвор е топло
Знаеш дека пролета е веќе тука
Секојдневно слушам
На улица детски жагор викот и врева
И посакувам да сум дете
Што одамна веќе не сум
Сега сум помеѓу некаде
На пола пат
Помеѓу детето и човекот
Ни едно сум ни друго сум
Туку нешто помеѓу
Па затоа ги комбинирам барањата
Некогаш се премногу детски
Некогаш се премногу сериозни
Некогаш посакувам некоја да има крај мене
Која ќе зборува тивко коај ќе шепоти
Која ќе посакува исто така како мене.

Птичји тоналитет

Не ме исмејувајте што сакам
Деноноќно да ги слушам птиците
Кој со својата песна
Раскажуваат за бескрајот
Само тие
Тие и никој друг
Ја имаат привилегијата
И вистинската слобода
Да го достигнат копнежот
На многумина
Еве и ова утро
Црцорот им е весел исто како и вчера
Повторно нова приказна раскажуваат
За боите на небото
За длабочините на невидливоста
За сништата што ним им се стварност
Ја воспеваат убавината на боите
И восхитот во песна заносна го прават
Исполета со тонови разни

Пуст остров

Го пуштив срцето да ми пее
Ја пуштив душата да ми зборува

Реков
Свирими сега ти виолино
Нека твоите жици нежно треперат

Евеја дождливата есен дојде
Ќе плаче за мене
Преполна е со моите сништа
Нека ми прости минатото
Неможам веќе спомените да ги носам

Свири виолино
Нека твоите звуци
Бидат моите криља
Нека летаа над морето од желби
Нека го бараат пустиот остров

Таму е мојот дом
Тамо је мојата иднина
Од очите скриена
Од злите луѓе сочувана

Пустина непрегледна

Јас и Ти
Зрна две
Во пустинава непрегледна
За нас огромна
Каде ветриштата дуваат
Брзо
Молскавично
Зрна
Ситни и малечки
Како овој космос
Што го гледам сега
Во тие очи
Зборуваше вчера
Или беше завчера
Едно зрно кое сега Бог знае
Во која дина се прилепило
Зборуваше
Има и други пустини
Има и поголеми
Само вие
Кога ќе го слушнете ветерот
Раширетеги криљата
И ќе ве понесе
Во авантури чудни
Има
Има уште многу други пустини
има

Ритам

Колку беше лесно
Портите на срцето да се отворат
Зборовите слатки
Кајчиња се сторија тогаш
Желбите бранови се претворија
И пловидбата почна
Ритам се стори
Птиците пролетни
Од липата сила земаат
Та во танцот и тие брзаат да отидат
Некој им кажа
Долга игра ќе биди
Време ќе врви
Ни на снегови ритамот нема да запре
Ни буици силни
Ритам нема да попречат
Ритам што срце го создава
Ритам што за срце се создава.

Самотија

Самотијата во свој стил
Ја гасне свеќата на збиднувањата
Топлината веќе не е топлина
И човекот е сам, во сеќавањата

Убаво е да си сам
Мислите добиваат течение
Душата е длабок океан
И едно големо ништо ,покајание.

Самотијо! Бегај, бегај
Расипничке врати ја човечноста!
Најди го дрвото свое и,
Вгнезди се таму во вечноста

Во дрвото на животот
Корењата се бескрајно длабоки
А сокот нпресушен
Таму е твоето место.

Свилена надеж

Сенките со погледот ги ловам
Ниедна не е слична тебе
Што вреди планови да кројам
Сништа да ловам
Кога ти се премногу необична
Доаѓаш од еден друг свет
На килими од свила
И кога си одиш
Птици песнопојни зад тебе пејат
Харфи волшебни зад тебе свират
Сега во овој миг за мене туѓа си
А сеуште си ми мила
Штом те стретнав
срцето немирно заигра
купувам од дождот капка надеж
крадам од дождод капка нежност
ранлива и горда пред светот овој
кутија со писма полни спомени кај тебе
а тука кај мене срцето
погледниго останува празно.

Септември

Ќе ги насликам твоите чувства
Не сум сликар добар но боите ќе ми помогнат
Јасно ќе се видат колку се различни од другите
Ако е самотија твоја ни на една друга е личи
Ако е радост твоја ни на една друга не личи
Ако е тага ни на една друга не личи
Бескрајни црти ќе повлечам на платното
И така границите помеѓу нив ќе ги означам
Некаде во некој агол од сликата
Книгите ќе ги поставам
Што ги читаш така внимателно и со занес
Сништата твои како месечина одозгора ќе биде
Големо е платното за сликата моја
Имам знаеш една цела вечност пред мене за да работам
Знам многу многу за тебе драга моја
Знам дека имаш сила како орканите
Знам дека во чекорите ти одекнуваат вековите
Некој помокен од нас многу ставил во тебе
Се смееш, се радуваш, јас заносно сликам
И кога се лутиш некаде во крајот на усните
Ти се огледува насмевката
Сликам и знам како сликата ќе ја именувам
Име ќе и дадам
Септември ќе се вика
Малку тажна со златни бои
Многу весела со лисјата разиграни

Сон недосонуван

Ти си крај мене
Ги гледам сенките на зидот
Зборуваш нежно, тивко како што знаеш ти
Се привлекуваш тивко
Твоите раце треперат повторно....движејќи се
Ме побаруваш повторно во темнината
Се слуша само дишењето
И тишината во собата
Допирот повторен од раката е вистински
Знам дека си ти крај мене
Ги гледам сенките на зидот

Срцева галерија

Сега
Во овој занесен миг
Додека седам
На оваа малечка планета
Со сликарска четка во рацете
Ја распостилам пред мене
Целата галаксија
Како мое сликарско платно
На кое ќе ги насликам
Моите најубави сонови
Сликите
Не сакам да висат во тесни и зачадени галерии
Туку
Ќе и ги подарам на мојата најмила
Да ги изложи во својата
Срцева галерија

Тајна на дневникот

По кровот лимен тивко тивко паѓаат
Капките на дождот ладен
Допираат до моето уво
Со монотон ритам
Кој се меша со звукот на пенкалото
Кое невешто плете и везе
На белата хартија
Стихови сега
Претворакиги во песна една
На непознатиот поет
За сите е непознат
Само за тебе и мене дневнику
Да да добро знаеш
За моите песни кој ти ги чуваш
Моите тајни се тоа
Мои.....но и твои
Чувствителни како рози се мисли
Кои ги оставин некогаш и сега
На хартијава бела
Понекогаш и знаци чудни ставав
Мисли мисли се тоа на еден
Фантазер и непослишен син
Кој хартијата ја троши
За мене....и за тебе
И никој друг
Се додека хартијата не побледи
Се додека мастилото не се избрише.

Танц на надежта

Кога сонот панично ќе ти избега
Кога полноќта се наближува
А ти ќе останеш сама со својата самотија
Барем тогаш само на еден миг
Слушниги акордите како волшебено
Лесно и чудесно се одбиваат од одсјајот месечев
Теракија осамената птица
Да го заигра танцот на надежта
Еве повторно снопот доаѓа
И времето застава
И просторот подари уште една педа
Можност на ноќта
Зарем осаменику
Од кој сега соновите бегаат
Простими драга
Што така те викам
Зошто навистина не го виде сонот
Како панично избега кога
Виде хаос во мислите
А тој беше тивок и мирен
Навестувајна пријатни носеше
Еве сега кога тишината е тука
Трепери како лист утрински
Трепери очекуваќи со својата големина
Да го зголеми спектакалот
Наречен танц на надежта.

Трага

Ако трагата е она што е денес,
 А среќата тоа што доаѓа,
 Утрото ми дава надеж,
 Дека љубовта не проаѓа.
 Се вгнездува тивко
 Во гранките со чудесни бои,
 И зошто ли чувствувам дека,
 Ме галат твоите раце

Бог е еден,и едно сме сите
 А бесцелно ни минуваат дните
 Зошто црвот на стравот не обзеде
 И она малку човечност ни ја одзеде
 Но,како мисла добротел не плени,
 Тогаш рацете ни се подадени
 Кон љубовта ,кон светлината,
 И не дозволувај да се врати темнината.

Затоа што мрачни се душите човечки,
 Затоа што мрачен е универзиумот околу нас,
 И погледнија светлината што блика
 Од љубовта моја која те вика.

Факел и штит

Од погледот твој
Искрата утринска ти ја зеде
Така дрско и безобразно
Во ноќта моја факел да ми биди

Од усните твои
Шепотот тивок ти го украде
Така дрско и безобразно
Во денот овој ќе го ставам штит да ми биди

Кога немирот
Царство бескрајно ќе создаде
И темнина ладна густа ќе подари
Полни со зла чудни чудесии

Тогаш
Факелот високо над мене ќе го кренам
Штитот пред мене цврсто ќе го ставам
Ќе чекорам понатаму
Кон тебе

Фанфари

Ги скротив сите бури
Беснееја диво
За зрак ведрина
На лицето ти видам

Ги прегазив сите вирови
Реки брзаци
Солза радосница
Од окото да ти собирам

Треперот нојен
Звездите го правеа
Го замолчив по сводот
За шепот од усни ти слушнам

Сега

Кога шепотот тивок
Од солзата понесен
По лицето се стркала

Ти подарувам
Денонојие вечност се нарекува
Трубат веќе фанфарите
Арии слатки волшебни за тебе
Срцево ги ствара.

Чекор до Вечноста

Дали постои надеж
Љубов јас да те наречам
Долго долго срце ми крадеш
А никако да се предадеш
Ти си моја срна
Шума е душава
Цела ноч бегаш
А пред зори заспиваш
Прв пат сонувам буден
Одам и чекорам низ звездано поле
Ти си бескрајот мој
Царството на љубовта вечна
Тука знаеш и ти нема време
Правила и догми
Тука сме ние сами
На чекор до вечноста

Чудак

На булеварот широк
Колку срцата осамени
Кога еден мај тивко им раскажуваше
На двајцата лудо вљубени
Чуден благородник
Закој многумина го нарекуваа
Екцентрик
Пенливо вино во чаши кристални им подаде
И здравица чудна им кажа
-Љубете светот
Не повеќе од еден час
Зошто во идниот
Ќе го мразат
А во третиот ќе го заборават
Љубетего светот
Толку колку што го љубиш
Срцето свое
А тие вљубените
Само тивко за себе проговорија
Заморен ли е веќе светот
Од чудаци разни.

Пеперутка

Вечерва месечината улиците ги осветли
Со мирисот на јоргован
А ти моја пеперутко
Повторно те гледам како леташ
Околу мене небаре сум фенер жолт

Летај и не плашисе
Небото е и ноќва чисто
Моја пеперутко
Го исчистив и избистрив само за тебе

Пуштија твојта весела насмевка
Нека ги растера овие досадни бубачки
Премногу се досадни
Со нивниот лет во место

Летај
Моја пеперутко
Шепотот мој те носи
Играј
Моја пеперутко
Ќе свирам на снопов светлосен

Моја пеперутко
Што ме зароби
Што месечината ја заслепи.

Сузу си ми проклела

Сузу си ми проклела
Да ме сада и у сну прогања
Сузу си ми проклела
Да ме сада и од јаве изгања

Отишла си без једно збогом
Изела си и моје наде стобом
Ево веч тречи дан не спавам
Ево веч тречи дан не једем

Уздахе моје на јастуку чувам
Немам снаге да те опет молим
Сада видим да је све било лажно
Сада знам да ништа није важно

Бол је сада мој најбољи друг
Вртим се сваког дана у један круг
Молимте само ми моје сузе врати
Можеш их са ветром послати

Солзо Моја

На дланките ќе те носам тајна да ми бидеш
Во срце ќе те чувам желба да ми видиш
Ти си само жешка солза искрена
Во око сино долго чувана

Ветерот сега за амајлија го земам
Од бури лажни секаде да ме чува
Несакам повторно солза да видам
Погледни старата желба се јавува

Сам по дождот како скитник ноќен чекорам
На небото погледот само го праќам
Секоја капка со тебе ја споредувам
Само солзо моја тебе те посакувам

Кажими каде ноќва да заминам
Солзо моја
Кажими каде ноќва да заплачам
Солзо моја.

САМБА

Ритамот на самбата ти заиграјго
небото широко ти види го
ритамот на самбата ти заиграјго
небото широко ти види го
играјго играјго ти луѓиот ритам
играјго играјго ти луѓиот ритам

ритамот на самбата ти заиграјго
телото нежно ти искршиго
ритамот на самбата ти заиграјго
телото нежно ти искршиго
играјго играјго луѓиот ритам
играјго играјго луѓиот ритам

ритамот на самбата ти запејго
срцето свое развеселиго
ритамот на самбата ти запејго
срцето свое развеселиго
запејго запејго луѓиот ритам
запејго запејго луѓиот ритам

самба самба самба
играј додека можеш
самба самба самба
пеј го додека сакаш

ОТИШАО САМ ДАНАС

Отишаосам данас на пут без повратка
 Отишаосам у загрљај моје самоче
 Отишаосам у ове јесени са птице на југу
 Отишаосам на пут без мога повратка

Не тражимо више И у твојим сузама
 Не тражимо више ни у твојим снима
 Не тражимо више ни у раним пролечима
 Не врачам се не врачам се више
 И љубав ме боли И срце ми пати
 И љубав мене боли И срце ми пати

Хтела си да ти дам срце да буде твоје
 Поломила си га на пола да сада само пати
 Хтела се да ти дам душу да буде твоја
 Ставила си тамо само боли од које сада пати

Ако хочеш да ме видиш види ове кише
 шаљем ти да видиш моје горке сузе
 ако хочеш да ме чујеш види овај ветар
 шаљем ти га да чујеш како срце плаче

остављам ти ове тужне јесени
 остављам ти ове кишне дане
 то ми је остало да поклањам
 то ми је остало да дарујем,
 тои је сада моја љубав
 тоје сада моје срце
 то је сада моја душа

Еделвајс

Еве

те донесов на врвот од планината
 високо
 каде погледот е јасен
 од тука ќе видиш се
 доближисе
 доближисе до еделвајсот
 присуството го тера да затрепери
 нежен е тој цвет
 Често пати на овој еделвајс
 на мојот единствен цвет
 му раскажувам приказни
 на крајот
 кога ќе завршев со раскажувањето
 гледав како испушта
 капка на белиот снег
 бисер се правеше
 ги собирав
 ги чував
 љубоморно само за мене
 незнам дали е тоа солза
 или само капка
 но чувствува
 го знам тоа
 осаменику
 го знам
 слушав внимателно
 за оној ден ден на светиот грал
 наполнет со вино
 вино кое го пиеш
 и пијан од љубов
 си до крајот од животот
 ден
 кога ангелите од небото
 се симнуваат
 благословот да го дадат
 што со себе го понеле
 ден
 кога дошле
 од две
 да створат едно.

Клупата на Купидон

Еве погледни
во онаа зелена клупа
знаеш ли колку луди срца
Купидон со стрелата ги прободил
тука е и моето
тука е и
кристалното
дијамантското
и сега го гледам
и сега го Чувствувам
како нежно трепери
трепери заедно со темјанушката
на која сега
еве гледај
ќе и подарам една солза
да не овене
погледнија тревата
го засили зеленилото
се згуснала
сака постела да стане
и таа
да ја осети топлината
на тие млади тела

Утринска Радост

занесено и вљубено
 го прегнав првиот зрак на утрото
 уште добро утро не кажав
 бев исполнет како никогаш досега
 ноќва
 месечината блескаше со полн сјај
 таа
 храброст ми влеа
 и со прст ми покажа
 патеката идна ми ја посла
 со прашина светликава ја попрска
 о колку беше тоа заносно
 слепита ја виделе та прашина
 и допирот на прстите знаат да ја опишат
 слепците во денот
 кој само лутаат
 ни белината неможат да ја видат
 еве
 го исчекувам следниот миг
 со нетрпение големо
 знам повозбудлив ќе биде од минатиов

Го добив тоа чувство на надеш
Илузија утринска
Ветришта дуваа
И луѓите во срцето повторно
Еве гледам ги прават
Ех само во утро ли се случува
Заборавени ноќи
Осамени часови
Кои честопати се празни
Ги побарав некаде
Соништата несонувани
Избегаа одамна
Заборавени ноќи
Во осаменоста енеги стројат
Трагикомично беше тоа
Во илузијата да се капеш
Го грабам времето
Не придружник да ми биде
Туку ете
Осаменик да не сум
Неразбран тука
На ова место
Кое знам празно е
Евеја празнотијата пее
Повторно мами
Трагачи по илузии.

Безброј песни

Безброј песни за тебе напиШав
 Што срцево ги раѓаше
 Душата ги носеше раката ги пишуваше
 Безброј зборови
 на хартија останаа како енигма
 непочитани неразбрани
 Безброј солзи
 Што капеа со Часови
 Што минеа беа Жешки
 Косите обелеа
 погледот се замори
 треперот на срцето се смири
 копнежот
 во мракот од душата го заклучив
 не го давам
 ни на најволшебниот сон
 Што катавечер ме мами
 Не вела
 беше залудно
 не вела
 беше попусто

Рецензија

Најубавиот човечки период полн со разновидна животна сочност секако е младоста. Самото име поттикнува на животна смисла, богатство на еден народ, убавина, љубов, сила, а тагата по неа е уште еден доказ за нејзината возвишеност.

Динамичноста на животот, бурната современост е исполнета со убавина но и многу неизвесност. Дел од нив стануваат судбина на личноста, а со тоа и на семејството, средината и општеството. Во тој метеж на мисли во распаѓањето на размислувањето понекогаш сме немоќни се затвараме во својот внатрешен свет немоќни да излеземе или пак се случува да излегуваме пребрзо, пребрзо од себе губејќи се во лавиринтот на надворешниот свет. А токму тука помеѓу радоста и тагата, силата и немоќта во отсуство на животен оптимизам, во отсуство на борбеност стануваме пасивни, и неотпорно на болка.

Како некој залутан чун во разбранувано езеро Чернодримски плови со неговите лични визији, идеи и сфаќања на денешниот замрсен од прашања и скромни одговори свет. Влегувајќи од ден на ден во реалниот свет и обидувајќи се да ја сватиме поентата на животот, стекнувајќи се со нови работи, иако животот и се на светот е толку комплексно и сложено што не може туку така да го определиме почетокот и крајот на нештата, и како што животот ни покажува постојано-Бори се, Бори се.

И токму тоа го прави Чернодримски, се бори со сите препреки, онака како што знае само тој, со Перото во рака.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеав,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни

Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на

Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Месечеви Сонети

Скопје 2009 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Месечеви Сонети 2009 година 50 страни

ISBN-10 608-4778-46-1

ISBN-13 978-608-4778-46-2

EAN 9786084778462

